



CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 355
din 26.05.2008

Dosar nr: 29/2008

Petiția nr: 1026 din data de 14.01.2008.

I .Petent: Ș I C domiciliul ales în

II.2. Numele și reședința reclamatului

Ministerul Internelor și Reformei Administrative cu sediul în București , str. P-ța Revoluției ,nr. 1A sect. 1.

Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, str. Eforie nr. 3-5 sect.5.

Obiect: Neacordarea sporului salarial pentru condiții vătămătoare de muncă.

III. Procedura de citare.

Prin emiterea citațiilor cu nr. 3275-3277/ 26 03 2008, pentru data de 20.03.2008 au fost îndeplinite cerințele citării față de Ministerul Internelor și Reformei Administrative, Direcția Generală de Poliție a Municipiului București și de petent.

La termenele fixate s-a prezentat petentul.

Ministerul Internelor și Reformei Administrative, Inspectoratul General al Poliției Române și Direcția Generală de Poliție a Municipiului București au formulat și depus puncte de vedere.

IV. Susținerile părților

A. Petentul sesizează consiliul cu privire la următoarele aspecte:

1. Este polițist în cadrul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București.
2. Din data de 31.12.2002 a fost suspendat din funcție ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa sub aspectul săvârșirii infracțiunii de corupție.
3. La data de 06.12.2006 a încetat suspendarea sa însă a rămas în continuare „pus la dispoziție”, pînă la finalizarea situației sale judiciare.
4. Își desfășoară activitatea în una dintre secțiile de poliție sub acțiunea nocivă a undelor electromagnetice și de radio, la fel ca și ceilalți colegi sau personal contractual.



5. Cu toate că toți ceilalți colegi beneficiază de sporul pentru condiții vătămătoare de muncă, el nu beneficiază din cauza statutului său.

6. Conducerea direcției a Inspectoratului General al Poliției Române și a Ministerului Internelor și Reformei Administrative i-au comunicat că nu beneficiază de acel spor dat fiind condiția sa de „pus la dispoziție”.

În opinia petentului această situație are caracter discriminator pentru că este înlăturat de la beneficiul unui drept pe baza considerentului cercetării sale într-o cauză penală, fapt ce contravine prevederilor constituționale și ale Convenției Europene a Drepturilor Omului.

7. Sporul în discuție se acordă exclusiv în raport de locul desfășurării muncii, fără a se avea legătură cu activitatea propriu-zisă.

În susținerea afirmațiilor sale petentul a anexat raportul său către conducerea direcției și răspunsul acesteia.

B. Inspectoratul General al Poliției Române, prin adresa nr. 2943/19.02.2008, a precizat următoarele:

1. Cadrul legal incident în speță este dat de Legea nr. 360/2002 privind statutul polițiștilor, care la art. 65 alin.2, stabilește statutul polițiștilor „puși la dispoziție”, precum și de OG nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, care enumeră limitativ drepturile salariale ale polițiștilor puși la dispoziție.

2. În baza prevederilor actelor normative precitate a fost emis Ordinul ministrului nr. 132/2004, care precizează la art. 28 „polițistul pus la dispoziție, dacă beneficia și de alte drepturi salariale, acestea nu se mai acordă”.

3. Avînd în vedere normele legale enumerate mai sus se apreciază că neacordarea sporului pentru condiții vătămătoare s-a făcut conform legii, aceasta neavînd caracter arbitrar.

4. Situația polițistului pus la dispoziție nu este identică cu cea a celorlalți polițiști din structurile MIRA.

C. Ministerul Internelor și Reformei Administrative, prin adresa nr. 2435/07.02.2008, a precizat următoarele:

1. Legea nr. 360/2002 privind statutul polițiștilor, care la art. 65 alin.2, stabilește statutul polițiștilor „puși la dispoziție”.

2. Ordinul ministrului nr. 132/2004, precizează la art. 28.1. care sunt elementele în raport de care se acordă drepturile bănești ale polițiștilor puși la dispoziție, printre care se menționează „ordinul/dispoziția de personal de punere la dispoziție”. Dispoziția respectivă este stabilită de către șeful unității la care își desfășoară activitatea cel în cauză.

3. Legea stabilește că, în momentul clarificării situației juridice a celui pus la dispoziție, dacă se dovedește nevinovăția sa, acesta este îndreptățit să solicite și să primească retroactiv, toate drepturile bănești de care a beneficiat pînă la data punerii la dispoziție, inclusiv acordarea beneficiului nerealizat, adică și sporul aflat în discuție.

4. În cauza dedusă analizei nu se poate vorbi de tratament diferențiat în urma căruia să se fi produs o deosebire, excludere, restricție sau preferință în exercitarea unui drept, pentru că, legea, stabilește clar care sunt drepturile de care beneficiază toți polițiștii puși la dispoziție.

5. Este invocată practica Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

D. Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, prin adresa nr. 2596/12.02.2008, a precizat următoarele:



1. Legea nr. 360/2002 privind statutul polițiștilor, care la art. 65 alin.2, stabilește statutul polițiștilor „puși la dispoziție” precum și atribuțiile și drepturile bănești de care beneficiază aceștia.

2. Sporul pentru condiții vătămătoare nu este inclus în salariul de bază și, din acest motiv, nu se acordă celor puși la dispoziție. Acest spor nu este prevăzut de statutul polițistului ci de Ordinul ministrului nr. 132/2004.

3. Prevederile din Codul Muncii și Constituție, invocate de petent, nu sunt aplicabile în cauză.

V. În drept.

Colegiul Director, în soluționarea cauzei, se raportează la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când **se induce distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.



Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură aspectele ridicate de petent sunt de natură discriminatorie sau sunt induse distincții care au efect discriminatoriu, astfel cum este prevăzut în art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată.

- conform prevederilor art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului : „ Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare.”

- prevederile art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994 potrivit căruia: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată în special pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

În interpretarea art. 14 referitor la interzicerea discriminării, din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului folosește expresia de persoane aflate în situații analoge. În hotărârea dată în cazul THLIMMENOS vs. GRECIA din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoge, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile.

Astfel cum statuează și Curtea Constituțională a României, „principiile nediscriminării sunt cele cuprinse în articolul 4 alin.2 din Constituție, însă acestea pot fi extinse potrivit prevederilor art.20 din Constituție, care permit corelarea dispozițiilor constituționale cu tratatele și pactele internaționale la care România este parte. Aceste principii sunt extinse prin art.7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr.212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr.146 din 20 noiembrie 1974 și prin art.2 alin.2 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale ratificat de România prin același decret și publicat în Buletinul Oficial cu același număr și din aceeași dată.” (Decizia nr.54/2000, M.Of. nr.310/2000, DH 2000, p.511) .

- prevederile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificat la



Roma la 4 noiembrie 2000, ratificat de România prin Legea nr. 103/25 aprilie 2006 potrivit căruia. „1. Dreptul de a te bucura de oricare din drepturile prevăzute de lege trebuie asigurat fără nici o discriminare bazată pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație. 2. Nimeni nu poate face obiectul unei discriminări bazate pe oricare din motivele menționate în paragraful 1 din partea nici unei autorități publice.”

- prevederile art. 20, alin. 1 din Constituția României: „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte”.

- prevederile art.6 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, discriminarea unei persoane pentru motivul că aparține unei anumite rase, naționalități, etniei, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă și protecție socială, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii:

c) acordarea altor drepturi sociale decât cele reprezentând salariul;

În România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, drepturile și libertățile omului reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege. Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate, în special în exercitarea drepturilor economice, sociale și culturale (dreptul la muncă).

Pentru ca o faptă să fie calificată drept faptă de discriminare, aceasta, trebuie să îndeplinească, cumulativ ,mai multe condiții , după cum urmează:

1.Existența unui tratament diferențiat, manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții/situații comparabile/identice).

Reglementarea juridică a atribuțiilor și a salarizării personalului din structura MIRA reprezintă expresia aptitudinii legiuitorului de a reglementa , diferit, situația drepturilor salariale ale acestora.

Neacordarea sporului pentru condiții vătămătoare de muncă, în cauza dedusă soluționării, nu are caracterul de tratament diferențiat în urma căruia polițiștii puși la dispoziție sunt excluși de la beneficiar acestui spor. Sporul respectiv, ca și alte drepturi salariale, este suspendat pînă la clarificarea situației lor judiciare.

2.Existența unui criteriu de discriminare, potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

Apartenența la o anumită categorie socio-profesională și anume cea a “polițiștilor puși la dispoziție” nu constituie, ea în sine, un criteriu în baza căruia petentul să invoce existența tratamentului discriminatoriu.

3.Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare;

Diferențierea de salarizare-în care este inclusă și acordarea sporului pentru condiții vătămătoare- nu are caracter arbitrar , fiind determinată pe baza unor criterii obiective, anterior stabilite și care nu au caracter discriminator. Protecția polițiștilor, împotriva cărora sa dispus suspendarea și punerea lor la dispoziție- ca scop legitim, trebuie și este susținută de un set de măsuri care au caracter special în ceea ce privește exercitarea atribuțiilor și salarizarea lor. Din acest punct de vedere modalitatea de atingere a scopului legitim , prin emiterea unor dispoziții cu caracter normative-la nivel de ordin al ministrului- reprezintă expresia necesității și adecvării măsurilor respective.

4.Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;

Principiul egalității în drepturi presupune identitate de soluții numai pentru identitate de situații. În speță situația polițiștilor puși la dispoziție nu este identică cu situația polițiștilor din celelalte structuri ale ministerului și care nu sunt în aceeași situație. Diferențierea rezultă din însăși atribuțiile specifice primite pentru executare. Existența nivelului diferit de salarizare nu este de natură să aducă atingere folosinței sau exercitării dreptului la un salariu egal pentru muncă egală.

Având în vedere considerentele reținute de Colegiul Director, în temeiul art. 20 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Neacordare sporului pentru condiții vătămătoare de muncă nu constituie discriminare conform prevederilor art 2. alin.1 și 3, din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.
2. Clasarea dosarului.
3. Prezenta hotărâre se va comunica în termen legal părților.

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal, potrivit Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC



DEZIDERIU GERGELY



HALLER ISTVAN



IONIȚĂ GHEORGHE



NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU



PANFILE ANAMARIA



TRUINEA ROXANA PAULA



Data redactării 03. 06. 2008

/

